

man ikke kan andet end respektere og nære den største Beundring for, men ogsaa et Arbejde, som man i dansk Interesse bør følge overmaade nøje. Og et særegent Skær falder der dog over dette Arbejde, naar man i et Blad, som i denne Forbindelse maa antages at være særdeles vel underrettet, „Kieler neueste Nachrichten“ for 11. ds. kan læse, at det er Meningen, at der i den tysk-skandinaviske Uge næste Aar skal deltage ikke alene Kræfter fra Danmark, Norge, Sverige, Finland og Island, men ogsaa fra Universiteterne i Wien, Graz og Prag. Derved stilles hele dette Arbejde ind i det Milieu, hvor det efter min Formening hører hjemme, det Milieu, som vi fra dansk Side i egen Interesse nøje maa følge, det Milieu, som er et Udtryk for, at det tyske Rige efter sin fremragende dygtigt ledede Genrejsning nu søger nye Veje, søger at gennemføre en ny Politik, nu da man ikke raader over de gamle Magtmidler og savner den ydre Magt til at føre den Politik, som man førte før den store Krig.

P. Munch: Ved Folkeforbundets Delegeretforsamling i Aar var to Tanker fremme, overfor hvilke Danmark kan komme til at tage Stilling i en nær Fremtid. Den ene er den finske Plan om, at de forskellige Stater i Samklang med Folkeforbundet skulde forpligte sig til, naar en Stat angribes, at stille økonomiske Hjælpedidler til Raadighed. For denne Plan gælder det, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den kan tænkes at ville virke i Fredens Interesse eller i modsat Retning, i meget høj Grad vil afhænge af, paa hvilken Maade den udformes, og jeg vil derfor udtale Ønsket om, at der, hvis Danmark skulde komme til at staa overfor en Tagen-Stilling dertil, da maa blive givet Rigsdagen Lejlighed til at drøfte Svaret, før det afgaar. Det samme gælder den anden Tanke: Tanken om, at man i en nærmere Fremtid til Folkeforbundets Myndigheder skulde indsende Beretning fra hvert Land om, hvilke militære Kræfter man kunde antages at kunne stille til Raadighed i Tilfælde af militær Indgriben fra Folkeforbundets Side overfor en lovbrudersk Stat. Dette Forslag, der ejendommeligt nok fremførtes af England — i Modstrid med Englands hele almindelige Politik —, er jo af en saadan Karakter, at det vel næppe kan ventes at faa praktisk, i hvert Tilfælde ikke nyttig Betydning. Enhver kan følge sig selv, at det for Danmarks Ved-

kommende vilde være ganske umuligt at opstille en Række tænkte Tilfælde, hvor man gik ud fra, at den ene Nabo overfaldt den anden, og saa give Besked om, paa hvilken Maade Danmark i saa Fald vilde optræde. Det er imidlertid sandsynligt, at den danske Regering i Løbet af ikke alt for lang Tid vil komme til at staa overfor Spørgsmaal af den Beskaffenhed, og jeg vil da ogsaa her henstille, at man ikke besvarer det uden efter en indgaaende Drøftelse med Rigsdagen, — i Modsætning til den Maade, hvorpaa man under den foregaaende Regering af samme Farve som den nuværende gav Svar paa Henvendelsen om, hvilke militære Kræfter der ansaas som de ringeste, Danmark i det hele taget kunde nøjes med uden i Forvejen at forhandle derom.

Hertil vil jeg gerne føje det Ønske, at hvis der under Overvejelserne i de forberedende Kommissioner, der lægger Arbejdet til Rette for Nedrustningskommissionen, som nu tager Sigte paa de politiske Betingelser for at faa et Nedrustningsarbejde i Gang, kommer et eller andet Øjeblik, hvor det er muligt for Danmark at yde et Bidrag til at komme over et dødt Punkt eller fremsætte en Tanke, som maaske kunde gøre Nytte, at Regeringen da vil gribe dette og efter Forhandling med Rigsdagen tage sin Del af det paagældende Arbejde. Selve de Kommissioner, det her drejer sig om, er saaledes sammensat, at Danmark ikke er repræsenteret i dem, men der gælder den Regel, at enhver Stat, som regner med at kunne yde en nyttig Indsats i dette Arbejde, er berettiget til at sende Repræsentanter dertil og stille sine Forslag.

Dernæst vil jeg henstille til den højtærede Udenrigsminister — og jeg haaber her at være i Overensstemmelse med Tanker, som han selv har — at raade Bod paa et Punkt i den Ordning, som vi ved Loven af sidste Sommer traf med Hensyn til vor udenrigske Repræsentation. Ved denne Ordning blev Forholdet dette, at Danmark er repræsenteret i Haag og Bern af den samme Mand med Sæde i Haag, hvilket vil sige, at der ingen Mulighed er for, at man fra det paagældende danske Gesandtskab er i Stand til at følge Forhandlingerne i Genève. Nu kan der ikke være Tvivl om, hvad man saa end maatte mene om nærliggende Udsigter til store praktiske Resultater af Drøftelserne i Genève, at der findes ikke noget Sted paa Jorden en bedre Lejlighed til at følge Stemminger og Svingninger i de store Magters Po-